

เรียน Combat diver ฝึกในสระน้ำก่อนออกไปตรวจทุ่นระเบิดใต้ท้องเรือ

เรียน Combat diver เตรียมตัวลงฝึกสำรวจทุ่นระเบิดใต้ท้องเรือ
ที่บริเวณท่าน้ำลี้ก

10.

ใต้ผืนน้ำ

ท หลังจากไปกระโดดลงมาจากฟ้าแล้ว ผมขอมาต่อกันเกี่ยวกับเรื่องของน้ำ ทั้งผิวน้ำและใต้น้ำนะครับ ตัวผมเองนั้นในสมัยเป็นนักเรียนนายร้อยได้มีโอกาสไปดำน้ำบ่อยๆ เนื่องจากรู้จักกับพี่ทหารเรือ ซึ่งผมก็ได้ใช้อุปกรณ์ของ กองพันลาดตระเวนของนาวิกโยธินเป็นส่วนใหญ่

แต่เรื่องของดำน้ำไม่ได้จบลงแค่นั้น เพราะว่าเมื่อผมมาทำงานที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษ หลังจากจบหลักสูตรแทรกซึมเบื้องต้น (กระโดดร่มแบบกระตุกเอง) ก็เข้ารับการฝึกในหลักสูตร Combat Diver (ดำน้ำทางทหาร) ความจริงแล้วหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรสำหรับทหารรบพิเศษของสหรัฐฯ แต่เนื่องจากกองร้อยที่ผมทำงานได้ปรับเปลี่ยน

ภารกิจจากการต่อต้านการก่อการร้ายสากล และรักษาความปลอดภัยบุคคลสำคัญ ไปเป็นปฏิบัติการพิเศษ ซึ่งจะต้องปฏิบัติการได้ในทุกสถานการณ์ และภูมิภาค ทางหน่วยของผมเลยได้รับการสนับสนุนชุดครุยฝึกจากรบพิเศษ สหรัฐฯ พร้อมอุปกรณ์โดยจัดกำลังมาจาก 1st Special Force Group, US ARMY ได้รับการสนับสนุนหลักสูตร Combat Diver เป็นจำนวน 2 รุ่น โดยรุ่นแรกจัดกำลังจาก 2nd Battalion และรุ่นที่ 2 จัดกำลังจาก 1st Battalion โดยใช้พื้นที่การฝึกที่ฐานทัพเรือ ลัตทีบ

เรียน Combat diver เป็นล่ำมในหลักสูตร

หลักสูตร Combat Diver นั้นใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ 4 สัปดาห์ โดยสัปดาห์ที่ 1 จะเป็นเรื่องของเตรียมร่างกาย ความรู้ในการใช้อุปกรณ์ และการปฐมพยาบาล การเตรียมร่างกายนั้นก็จะมีการออกกำลังกายทุกวัน คือมีวิ่ง 2 ไมล์ สลับกับ 3, 5, 7, 9 ไมล์ การวิ่ง

2 ไมล์จะใช้เวลา ไมล์ละ 5 นาที และ 3, 5, 7, 9 ไมล์จะใช้เวลา ไมล์ละ 6 นาที ใครวิ่งไม่ทันก็ต้องวิ่งใหม่ถ้าทำไม่ได้ก็ตก นอกจากนี้ยังมี การปฏิบัติในสระน้ำ เช่น การผูกเงื่อนใต้น้ำ และอื่นๆ ส่วนตอนปลายจะเป็น การว่ายน้ำเข้าฝั่งจาก 500 เมตร เพิ่มขึ้นวันละ 500 เมตรจนถึง 3,000 เมตร ในสัปดาห์สุดท้าย

สัปดาห์ที่ 2 จะปฏิบัติเหมือนสัปดาห์แรก แต่จะเพิ่มเรื่องของการปฏิบัติต่างๆ ในสระน้ำมากขึ้น มีการฝึกการแต่งอุปกรณ์ใต้น้ำ bobbing คือการแต่งอุปกรณ์ให้ขูดอากาศแบบดังคุหนัก ประมาณ 80 ปอนด์ แต่ไม่ได้ให้ส่วนที่ใช้หายใจมาด้วย (หมายความว่าแบกแต่ถังดำน้ำไปแต่ใช้หายใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะแบกไปทำไม อี้...) ไปที่ความลึกผมจำได้ไม่แม่นนัก แต่คิดว่าเป็นที่ 4 เมตร จากนั้นก็ลอยคอรอสัญญาณ จากครูฝึกให้ดำลงไปแล้วถอดตีนกบมาใส่ที่มือ พร้อมกับขึ้นไปพิวน้ำ เอาอากาศหายใจ แล้วดำลงไปใหม่ จากนั้นก็ขึ้นมาอีก เราจะทำยังไงก็ได้ให้อยู่ในน้ำ 2 นาที

นอกจาก bobbing แล้วยังมี cross over (ที่สุดของที่สุด) คือการแต่งอุปกรณ์ขูดอากาศแต่ไม่ได้ใส่อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับหายใจให้ด้วย (เอาอีกแล้วไม่รู้จะแบกไปทำไมตั้ง 80 ปอนด์) จากนั้นจะดำน้ำตามแนวขวางของสระน้ำ ห้ามโผล่ระหว่างทางจะโผล่ได้เมื่อถึงอีกฝั่งแล้ว นักเรียนจะแบ่งออกเป็นสองฝั่งแล้วก็ดำสวนกัน เมื่อถึงอีกฝั่งก็โผล่ขึ้นมาหายใจได้ 10 วินาที จากนั้น ครูฝึกจะเปานกหวีดให้ดำสวนกันอีก ทำอย่างนั้นจำไม่ได้ว่า 10 หรือ 20 รอบแต่ที่รู้แน่ๆ คือหายใจไม่ทันครับ กลางสระจะมีครูฝึกแต่งอุปกรณ์คอยอยู่ถ้าใครโผล่ครูฝึกก็จะไปกดหัวไว้ไม่ให้พ้นน้ำ

เท่าที่ผมทราบมาว่าปัจจุบันได้มีการเลิก cross over ในหลักสูตร combat diver แล้วครับเพราะมีคนเสียชีวิตจากการฝึกเนื่องจากไม่มีอากาศหายใจ ตอนที่เราฝึก cross over กันนั้น ยอมรับว่าผมเองก็แย่มาก เหมือนกันรู้สึกว่ายทรมานมาก ผมเองถึงกับฉิวแตกสำหรับการฝึก cross over เพราะว่ายระหว่างที่ดำสวนกัน ไม่ทราบว่ายสวนกันยังไงดีครับ ผมไปโดนวาล์วขวดอากาศของคนที่ยื่นมา เลยทำให้ผมฉิวแตก แต่ต้องฝึกต่อทางครูฝึกก็เลยเอาวาล์วมาอุดแผลไว้ เรื่อง cross over นั้นเป็นเรื่องที่ทุกคนค่อนข้างที่จะไม่อยากฝึก ผมเองจำได้ว่ามีลูกน้องผมคนหนึ่ง ขนาดถอดหน้ากากดำน้ำข้างข้างและบอกผมว่า

“โ๊ย! ไม่ไหวแล้วหัวหน้า ผมไม่ลงไม่เรียนมันแล้ว”

ผมเองต้องไปคุยกับเขาบอกให้เขาอดทน เราฝึกกันไปไม่นาน ผมเองยังแยเลยแต่เราก็ต้องทน คุยสักพักใหญ่เขาก็กลับไปเรียนต่อ

เรียน Combat diver ฉิวแตก

การทดสอบความมั่นใจในการปฏิบัติงานใต้น้ำเป็นสิ่งสำคัญ ก็จะมีการทดสอบด้วยการแต่งอุปกรณ์ใต้น้ำ ขึ้นแรกเราจะดำไปที่ ความลึกระดับหนึ่ง จากนั้นจะถอดอุปกรณ์ทั้งหมดวางไว้ที่ก้นสระ จากนั้นก็ขึ้นสู่ผิวน้ำ แล้วครูฝึกจะให้สัญญาณเราดำตัวเปล่าลงไปแต่งกาย ใต้น้ำ

การทดสอบอื่นๆ ในเรื่องความมั่นใจก็คือ เราดำไปที่ก้นสระ จากนั้นจะมีครูฝึกหลายคนพร้อมอุปกรณ์ดำน้ำมาแก้มเรา เช่น ถอดหน้ากาก ปิดวาล์วจากขวดอากาศ สิ่งที่สำคัญเราต้องควบคุมสติ ให้อยู่เมื่อถูกแก้ม และแก้ปัญหากันไปตามขั้นตอน ถ้าใครแสดงอาการ ตกใจ เมื่อวันมีการทดสอบก็ต้องออกจากหลักสูตรไป

เรื่องความมั่นใจในการปฏิบัติงานใต้น้ำก็มีคนตกไปหลายคน บางคนนั้นสอบผ่านทุกอย่างแล้ว แต่ออกทะเลวันแรกพร้อมอุปกรณ์ ปรากฏว่าวันนั้นคลื่นลมแรงมากเรายังไม่ทันถึงจุดปล่อย เรือยางที่เรา นั่ง ออกไปคว่ำ มีคนหนึ่งตกใจร้องโหวกเหวกโวยวาย ทุ้งๆ ที่มีอุปกรณ์ ติดอยู่ที่หลัง หลายคนเลยต้องเข้าไปช่วย เมื่อกู้เรือพลิกเรือกลับเสร็จ คนนั้นก็ไม่ได้ดำ และต้องออกจากหลักสูตรไป

เรียน
Combat diver
บนเรือยาง

ลับดาท์ที่ 3 ผมจำได้ว่าวันแรกโผล่มาก็เป็นการทดสอบสถานี
 ต่างๆ รวมทั้ง Bobing และ cross over ด้วย แต่ละคนจะแก้ตัวได้
 หนึ่งครั้ง ใครไม่ผ่านก็เก็บของกลับบ้านได้ เมื่อสอบผ่านแล้วจะไปดำน้ำ
 ประกอบเข็มทิศจากทะเลเข้าสู่ฝั่ง ทั้งกลางวันและกลางคืน จาก 500 -
 1,500 เมตร ลับดาท์สุดท้ายจะเป็นการปฏิบัติในทางยุทธวิธี และ
 มีการว่ายน้ำเป็นทีมพร้อมเครื่องแบบสนาม 3,000 เมตร และการสำรวจ
 ได้ท้องเรือ

สำหรับการปฏิบัติทางน้ำนั้น สมัยนั้นหน่วยผมยังไม่ค่อยมี
 อุปกรณ์จะปฏิบัติกันก็ต้องรอใช้อุปกรณ์ของหน่วยงานอื่นๆ จนกระทั่ง
 ตอนหลังได้งบประมาณมาจัดหาทำให้ชุดปฏิบัติการทางน้ำ มีความเข้มแข็ง
 ขึ้น และพร้อมที่จะปฏิบัติได้ทั้ง 3 มิติ คือ ทางอากาศ ทางน้ำ และ
 ทางบก อีกทั้งช่วยเหลือผู้ประสบภัย (งมศพด้วย) ผมมีเรื่องเล่าสนุกๆ
 เกี่ยวกับการดำน้ำมาเล่าให้ฟังด้วยครับ

วันนั้นเป็นการดำน้ำประกอบเข็มทิศในเวลากลางคืน ขณะที่
 ผมอยู่ในหลักสูตร Combat Diver ในหลักสูตรผมมี buddy คือลูกน้อง
 ของผม (คนเดิมกับตอนที่กระโดดร่มตอนกลางคืนแล้วเขาติดแท่ง
 เรืองแสงสองแท่ง) เผอิญเขาไปทำรถจักรยานยนต์ล้ม แล้วเป็นแผลที่เท้า
 ข้างขวา ประกอบกับผมถูกดินกบกัดที่เท้าเป็นแผลเหวอะเหมือนกัน
 ที่ข้างขวา พอถึงตอนดำกลางคืน คิดว่าระยะทางน่าจะ 1,000 เมตร
 เราก็ลงน้ำจากเรือเรืออย่าง Zodiac ผมเป็นคนเล็งเข็มทิศที่ผิวน้ำก่อนที่
 จะดำลง ผมและ buddy จะติดแท่งเรืองแสงคนละแท่งที่แขน และที่เอว
 ของผมจะผูกทุ่นลอยน้ำเล็กๆ ติดแท่งเรืองแสง เพื่อให้ครุฝึกทราบดีว่า
 เราจะไปไหนกัน

แล้วผมก็ดำลงไป เราเริ่มที่จะตีขาไปเรื่อย ถ้าท่านเคยดำน้ำ ตอนกลางคืนก็จะทราบว่ามีตขนาดใหญ่ และเราใช้ไฟฉายไม่ได้ ทุกอย่างมืดสนิท มองเห็นได้ไม่เกิน 3 - 4 ฟุต ได้ยินแต่เสียงหายใจของตนเอง ขณะที่ผมตีขาไปเรื่อยๆ พร้อมกับเลี้ยงเข็มทิศไปในใจ ผมก็ถูกคิดถึงสัตว์ประหลาดแบบในหนัง Sci-fi ขึ้นมา รู้สึกวังเวงอย่างประหลาด ทันใดนั้นเองผมก็ต้องสะดุ้งเพราะเชื่อที่ผูกเอวผม ถูกดึงอย่างแรงหลายครั้ง ผมเลยหันไปมอง buddy แล้วทำสัญญาณว่ามีคนดึง เราทั้งสองเลยตัดสินใจขึ้นไปที่ผิวน้ำ ปกติถ้าไม่ถึงฝั่ง เราจะขึ้นสู่ผิวน้ำไม่ได้ยกเว้นในกรณีที่ผูกเงินเท่านั้น เมื่อผมและ buddy ถึงผิวน้ำผมก็ได้ยินเสียงตะโกนมาว่า

"Where are you going?"

ผมก็งง เลยมองซ้ายมองขวาแล้วผมก็พบว่าผมไม่ได้ดำเข้าหาฝั่ง แต่ผมดำออกไปอ่าวไทย ทันใดนั้นผมก็หัวเราะออกมา แล้วอธิบายครู่ฝีกไปว่า สงสัยว่าผมและ buddy ขาเจ็บข้างเดียวกันทำให้แรงตีขาทั้งสองข้างไม่เท่ากัน และส่งผลให้ทิศทางของเราทั้งสองเฉไปเรื่อย เนี่ยดินะที่มีหุ่น ไม่งั้นผมคงไม่ได้มานั่งเขียนโฮมเพจอยู่อย่างนี้ ผมอาจจะได้ไปเฝ้าเจ้าบาดาล

สรุปว่างานนี้คนพิการสองคนถึงฝั่งช้าที่สุด ดีว่าอากาศยังไม่หมดขวดเหมือนลูกน้องผมคนหนึ่ง คิดว่าออกซิเจนซีมออกจากขวดพอดีไปได้สักพักอากาศหมดต้องใช้อากาศของ buddy หุ้ลั้กทุเลน่าดูกว่าจะถึงฝั่ง เพราะ

11.

ป่าเขาลำเนาไพร

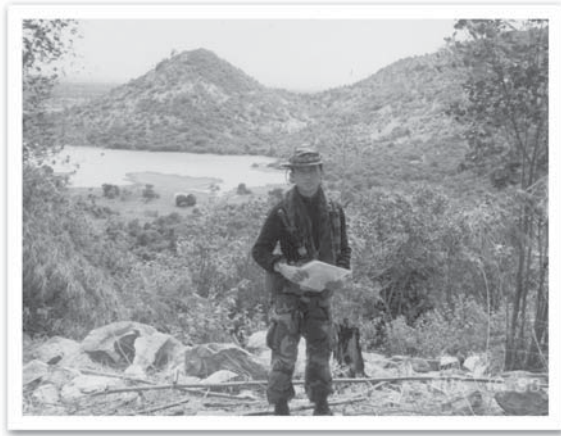

พอกจากเรื่องราวจากห้องฟ้า และผืนน้ำแล้ว ผมก็ยังใช้ชีวิต
ในป่าอีกด้วย ชีวิตในป่าถ้าจะว่ากันไปแล้วผมเริ่มตั้งแต่
ตอนเป็นนักเรียนนายร้อย และที่ถ้าจะเริ่มกันจริงๆ ก็คงเป็นตอน
ชั้นปีที่ 2 ตอนนั้นผมไปฝึกภาคสนามที่เขาค้อได้ ปราจันบุรี และมีปัญหา
การฝึกคือหลบหลีกหลีกหนี ที่จะต้องทำการหลบผ่านปากรบที่เขาค้อได้
หลังจากจบการฝึกชาวบ้านก็บอกว่า โชคดีที่เราไม่เป็นอะไรกันเพราะเรา
หนีผ่านดงจางกัน

การใช้ชีวิตในป่าก็มีมาเรื่อย จนผมเข้ารับการศึกษาในหลักสูตร
จู่โจม ที่ รร.สงครามพิเศษ ศูนย์สงครามพิเศษ ก็คิดว่าเดินป่ากัน
หลายร้อยกิโล ตามแนวชายแดนไทยพม่า แถบจังหวัดกาญจนบุรี

อย่างไรก็ตามความประทับใจในพานั้น ผมคิดว่าผมประทับใจป่าที่ชัยภูมิมากที่สุด เพราะผมคิดว่าคงหาโอกาสอย่างนั้นไม่ได้อีกแล้ว ป่าที่ชัยภูมิเป็นป่าที่คงดิบที่รกทึบมากที่สุดในประเทศไทย ข้อมูลจากดาวเทียมในปี 1991 ผู้ร่วมการฝึกครั้งนั้น ฝ่ายไทยจัดกำลังจากกองร้อยของผม และฝ่ายสหรัฐฯ จัดกำลังจาก C-Squadron, 1st Special Forces Operational Detachment - Delta (SFOD-D หรือ Delta Force) จำนวนประมาณ 50 นาย และฝูง 160th Special Operations Aviation Regiment (Airborne) โดยใช้ UH-60 Black Hawk (เฮลิคอปเตอร์) จำนวน 5 เครื่อง วัตถุประสงค์ของการฝึกครั้งนั้นคือการสำรวจข้อมูลการรบในป่ารกทึบ และการช่วยเหลือตัวประกันในพื้นที่ป่ารกทึบ เพื่อเป็นข้อมูลในการปฏิบัติจริงในประเทศที่ 3 ต่อไป การฝึกแบ่งออกเป็นสามส่วนหลักๆ คือการต่อต้านการก่อการร้ายทั่วไป (ผมจะเล่าให้ฟังในตอนการต่อต้านการก่อการร้ายสากล) การสำรวจข้อมูลในป่า และการปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันในป่ารกทึบ

การสำรวจข้อมูลในป่า จะแบ่งออกเป็นสี่ทีม คือ ฝ่ายเราสองทีม และ Delta Force สองทีม ในการเข้าสำรวจจะทำการเข้าพื้นที่ ครั้งละสองทีม คือ ไทย และสหรัฐฯ การฝึกครั้งนี้ ผมเป็นหัวหน้าส่วนโจมตีของฝ่ายไทย และเพื่อนผมเป็นหัวหน้าส่วนสนับสนุน ทีมผมจะเข้าพื้นที่ป่ารกทึบที่หลัง เราจะเข้าไปสำรวจเก็บข้อมูลประมาณ 7 วัน ข้อมูลที่เราเก็บจะเป็นอัตราเร็วในการเดิน อัตราการสิ้นเปลืองน้ำ ความแม่นยำในการเดิน โดยทั้งสองทีม (ไทย - สหรัฐฯ) จะแยกกันเดินตามแผนที่กำหนดขึ้น

การปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันในป่ารกทึบ จะเป็นการฝึกช่วงท้ายของการฝึก ทั้งสองฝ่ายจะส่งส่วนสนับสนุนเข้าพื้นที่ไปก่อนเพื่อทำการเตรียมการสำหรับส่วนโจมตี ส่วนโจมตีจะตามเข้าไปหลังการปฏิบัติจะเป็นการสนธิกำลังกันระหว่างไทย และสหรัฐฯ เมื่อถึงจุดแยกฝ่ายไทยจะเข้าปฏิบัติต่อที่หมายหนึ่ง และฝ่ายสหรัฐฯ จะเข้าปฏิบัติต่ออีกที่หมายหนึ่ง จากนั้นก็นำตัวประกันมาขึ้น UH-60 กลับ

สำหรับเรื่องสนุคนั้นมีหลายตอนครับ จะขอเล่าเรื่องตอนไปสำรวจข้อมูลก่อนนะครับ ทีมผมเข้าไปสำรวจพื้นที่หลังจากทีมเพื่อนผมอาวุธที่ผมและลูกน้องนำติดตัวไปก็คือ ปืนกลมือ MP-5 และเป็นพกบราวน์ ขนาด 9 มม. พาราเบลรัม ซึ่งถ้าจะว่ากันไปแล้วก็ถือยิงสัตว์ใหญ่ไม่ล้ม แต่เราไม่ได้เอาอาวุธหนักเข้าไป เพราะไม่ได้มีการกิจอื่นนอกจากเก็บข้อมูล ขณะที่ทีมของผมกำลังเตรียมการ ทีมของเพื่อนผมลงมาจาก UH-60 แล้วก็หันมาบอกผมว่า หัวหน้าป่ารกชะมัดเลย มองอะไรไม่เห็นเลย อีกคนก็เอาผ้าคลุมกันฝนมาสะบัด ปรากฏว่า

หากเต็มไปหมด แอมเพื่อนผมมาบอกว่า เจอข้างป่าโขลงหนึ่ง และมีชาวบ้านบอกว่ามีเสือและหม้อยู่แถวนั้น ผมฟังแล้วก็มียิ้มกะว่าเพื่อนจะหลอกผม

ทีมผมที่จะเข้าไปแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งจะกระโดดร่มลง (sniper) อีกส่วนจะลงโดย fast rope (เป็นเชือกที่ถักจากขนแกะ เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว เราสามารถโรยตัวลงจากที่สูงโดยไม่ต้องใช้ snap link เวลาจะหยุดก็แค่บิดมือเข้าหากัน) ส่วนโจมตีคือผมและลูกน้องอีก 4 คน จะลงโดย fast rope ส่วน sniper จะกระโดดร่มลง ทีมของผมนั่ง UH-60 เมื่อถึงที่หมายเราก็ลง โดยผมลงเป็นคนแรก เมื่อถึงพื้นเราทำการระวังป้องกัน เมื่อ UH-60 บินจากไป เราก็เริ่มออกเดิน เดินไปได้ประมาณ 5 นาที UH-60 ก็ยังบินวน เพื่อตรวจสอบว่าทุกทีมปลอดภัย

วิธีการลงจาก ฮ.
(UH-60 Black Hawk)
ด้วย Fast Rope

ป่าที่เราเดินไปนั้นรกทึบมากไม่มีแสงแดดส่องถึงพื้น มีแต่ใบไม้ที่เน่า และเรามองเห็นได้ไม่เกิน 3 - 4 ฟุต ซึ่งผมต้องเดินตามเข็มทิศ ขณะที่เรากำลังเดินไปเมื่อ UH-60 บินผ่านเรา ทันใดนั้นเองทุกคนได้ยินเสียงไม้ล้มดังครืน ผมและลูกน้องยกปืนประทับโดยมิได้นัดหมาย และทุกคนบรรจุกระสุนเข้ารังเพลิงทันที เพราะในใจตอนนั้นคิดว่าทุกคนคงจะคิดเหมือนกัน คือไม่เป็นโคลงช้างป่า ก็จะเป็นหมี ทุกคนอยู่ทำนั้นประมาณ 1 นาที มองซ้ายขวา เราไม่เห็นมีอะไร ทุกคนก็เลย save ปืน แล้วลดปืนลง ผมหันไปบอกลูกน้องว่าเดินต่อไป สักพักเราก็ผ่านต้นไม้ที่ล้ม แล้วทุกคนก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน เพราะว่าต้นไม้มันผุ และโค่นตอน UH-60 บินผ่าน เราเดินไปได้สักพักก็หยุด กะว่าจะพักประจำชั่วโมง ลูกน้องคนหนึ่งกำลังนั่งลง ผมเองก็กำลังจะหยิบแผนที่ออกมา

ทันใดนั้นเองผมเห็นอะไรดำๆ ขนาดเท่าหัวแม่มือบินมา ตอนแรกก็ตัวเดียวจากนั้นก็เยอะขึ้น และขณะเดียวกัน ลูกน้องผมก็พูดว่าหัวหน้า “ต่อ” ทันใดนั้นเอง ผมและลูกน้องวิ่งออกไปจากจุดนั้นทันทีอย่างรวดเร็ว ผมและลูกน้องแต่ละคนแบกน้ำหนัก มาเกือบ 80 ปอนด์ แต่คิดว่าวิ่งกันเร็วกว่านกวิ่งร้อยเมตร

เราวิ่งกันไปนานมาก จนรู้สึกว่าจะปลอดภัย ก็หยุดหอบเพราะวิ่งมาไกลมาก ผมสั่งให้ทุกคนตรวจสอบยุทธภัณฑ์ ว่ามีอะไรหายไปหรือไม่ โชคดีที่ไม่มีอะไรหายไป จากนั้นทุกคนก็หัวเราะออกมา เพราะเราวิ่งกันเร็วมาก ดีที่ทุกคนปลอดภัยไม่มีใครถูกตอย ถ้าถูกตอยมีโอกาสตายได้ง่ายๆ เพราะว่าเป็นต่อหลุมตัวใหญ่มาก ผมหันซ้ายหันขวา แล้วก็ยิ้มไม่ออกละตอนนี้ เพราะว่าเราไม่ทราบว่าจะอยู่ที่พิกัดใด ตรวจสอบก็ไม่ได้เพราะเรามองไม่เห็นอะไรเลย

ทหารไทยสมัยนั้นยังไม่มี GPS (Global Positioning System) ผมเลยใช้วิทยุเรียก ทีม sniper ลูกน้องผมก็ตอบมาแล้วบอกว่า หัวหน้าเมื่อกี้ผมก็เกือบตายลมแรงมากเลยบังคับร่มเกือบตกเหว ผมก็เล่าเรื่องผมไปว่าผมเจออะไร ต่างคนก็ต่างหัวเราะ

ในที่สุดผมเลยตัดสินใจตั้งฐานที่เนินๆ หนึ่ง แล้วผมจะไปเก็บข้อมูลที่เราต้องการรอบๆ ฐาน เราไม่สามารถเดินไปไหนได้ อีกอย่างวิทยุที่ผมเอามา 4 เครื่องก็ติดต่อใครไม่ได้ เนื่องจาก ข้อจำกัดทางภูมิประเทศ นอกจากย่าน UHF ของ Motorola เครื่องเดียวแล้ว ก็คุยได้กับทีม sniper เท่านั้น พอเราพัก ผมเลยสั่งให้ทุกคนผูกเปลเพราะกลัวว่านอนแล้วจะโดนข้างเหยียบ ค็นั้นผมเข้านอนโดยมีปืนอยู่ข้างๆ

ตกตึก ลูกน้องผมคนหนึ่งร้อง โอ๊ย เราทุกคนลงมาจากเปล พร้อมกับฉายไฟและ ปลด save ปืน ผมตะโกนถามว่าใครเป็นอะไร ลูกน้องผมบอกว่าเขานอนอยู่เฉยๆ ตัวอะไรก็ไม่ทราบ ลอดใต้เปลชนเขาอย่างแรง ผมเดินตามไปดูพบรอยเท้าหมูป่า มาด้วยเศษอาหาร ผมสันนิษฐานว่าหมูป่าคงมาด้วยเศษอาหาร แล้วคงวิ่งชนเปล ลูกน้องผมเข้าเราก็เลยยิ้มกัน และเข้านอน ผมกำชับให้เวรเฝ้าดีๆ อย่าให้หมูป่าหรืออะไรเข้ามาได้อีก ผมสำรวจรอบๆ เนินจนก่อนวันสุดท้ายเราพบทางเดิน ผมเลยตัดสินใจเดินตามทาง และเราก็หลุดออกจากป่าได้

เรื่องสนุกต่อไปก็คือตอนเข้าไปรอบที่สองเพื่อช่วยเหลือตัวประกัน ตอนนั้นส่วนสนับสนุนเข้าไปในพื้นที่ก่อน และผมจะเข้าไปตอนสายของวันรุ่งขึ้น ตอนเช้ามีตจะมีทีมหนึ่งเข้า ผมเลยมาตรวจที่คลังอาวุธ ก็ทราบว่าการคลังพลส่วนหนึ่งไม่สามารถเข้าไปปฏิบัติการได้ ผมเลยต้องเข้าไปตอนนั้น และต้องนำยุทธโศปกรณ์เข้าไปจำนวนมาก รวมทั้งเสื้อเกราะ และวิทยุสองเครื่อง เพื่อนผมก็เลยต้องขนทั้งปืน sniper และ ปืนกล M245 เข้าไปด้วยต่างคนต่างทุลักทุเล

เราจะเข้าพื้นที่ปฏิบัติการด้วย fast rope ผมเองนั้นขนอุปกรณ์ไปหนักกว่า 80 ปอนด์ เมื่อถึง DZ (Drop Zone) ผมลงคนแรกทันทีที่ผมจับเชือก ตัวผมก็ถึงพื้นที่เพราะน้ำหนักมาก (คิดว่าสูงประมาณเกือบ 10 เมตร) ผมลุกไม่ได้เพราะหนักมาก คนอื่นก็ลงไม่ได้

ในที่สุดผมต้องกิ้งตัวหลบ คนอื่นถึงจะลงมาได้ ลูกน้องผมลงมาก็บอกว่า “หัวหน้าเมื่อกี้เห็นหัวหน้าจับเชือกแล้วก็ถึงพื้นเลย” ผมก็ยิ้มๆ เราเดินกันต่อไปยังพื้นที่รวมพล เมื่อถึงที่รวมพลเราจะเข้าตีตอนตีสาม ผมเดินตาม ผบ.หน่วย Delta (ยศพันโท) ปรากฏว่า ตลอดทางผมตามหลัง ได้ยินเสียงระเบิด ปาด ตลอด ผมคิดในใจทำไม ผบ.หน่วยเขาไม่อายเลย

ผมเพิ่งมาเข้าใจเมื่อปีที่แล้วนี้เองว่า เป็นหลักนิยมของรบพิเศษสหรัฐฯ เพราะมีรุ่นน้องผมคนหนึ่งมาเรียนหลักสูตร special force ที่ Fort Bragg เขาเดินผายลมตลอดทาง รุ่นน้องผมคนนั้นเป็นร้อยเอก (Captain) เขาเล่าให้ฟังว่า ตอนแรกก็งงเพราะได้ยินตลอดทาง แต่พยายามไม่ทำบ้าง จนวันหนึ่งก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เลยทำบ้าง ขณะที่เดินก็เลยปล่อยเสียงดังระเบิด ทันใดนั้นเองทหารสหรัฐฯ ที่เดินตามก็พูดว่า

"Hay Cap. the sound is very good!"

ทำให้ผมเข้าใจว่า ทำไมรบพิเศษสหรัฐฯ ถึงเดินป่าได้แม่นยำและไม่หลง เพราะเดินตามเสียงนี้เอง แต่สงสัยว่าถ้าเดินตามรบพิเศษไทย อาจจะต้องเปลี่ยนว่า

"Smell Good!"

แทนกระมังครับ เพราะของเราไม่ค่อยมีเสียง ไม่เชื่อลองไปถามคนที่เรียนจู่โจมไทย แล้วเดินข้างหลังดูสิครับ (ต้องขอภัยที่เรื่องหลังดูจะไม่ค่อยสุภาพ แต่ก็ยังเป็นอีกแง่มุมหนึ่งของทหารรบพิเศษครับ)

12.

ต่อต้านการก่อร้ายสากล

พอกจาก กระโดดลงมาจากฟ้า โผล่มาจากใต้น้ำ บุกป่า ฝ่าดงแล้ว งานอีกอย่างที่น่าสนใจไม่แพ้เรื่องต่างๆ ที่ผมเล่ามาก็คือ งานทางด้านการต่อต้านการก่อการร้ายสากล ที่หลายๆ ท่านอาจจะไม่ทราบว่าเรามีหน่วยงานนี้มานานพอสมควร แต่ก็ไม่ได้เปิดเผยให้ทราบกัน จนกระทั่งช่วงหลัง ทั่วโลกค่อนข้างที่จะตื่นตัวกับภัยจากการก่อการร้าย และมีภาพยนตร์ออกมามากขึ้น ทำให้หลายคนอยากจะรู้ว่าวิถีชีวิตของคนทำงานทางด้านนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง ทำอะไรบ้าง ในวันนี้หนึ่ง

ในสมัยนั้นหน่วยของผมเป็นหน่วยที่ทำหน้าที่ทางด้านการต่อต้านการก่อการร้ายสากลของกองทัพบก ชีวิตวันๆ ของเราก้ไม่ต้องไปปฏิบัติภารกิจที่ไหน เราจะฝึกกันตั้งแต่เข้ามืต ผมและกำลังพลจะตื่นมาวิ่งกัน สมัยก่อนหน่วยตั้งอยู่ในป่าหววย (ปัจจุบันย้ายไปที่ตั้งที่อื่น) เราจะวิ่งกันรอบสนามบินป่าหววย (เป็นสนามบินเล็กๆ) แล้วก็แยกย้ายไปอาบน้าอาบทำบ้านใครบ้านมัน

สมัยนั้นผมพักที่บ้านรับรองในป่าหววยเป็นบ้านใหญ่ 2 ชั้น (เกาพอสสมควร) ที่เป็นบ้านใหญ่เพราะว่า จะมีทหารต่างชาติที่มาฝึกจะมาพักกันที่บ้านหลังนี้ ส่วนใหญ่จะมีผมเฝ้าบ้าน เพราะว่าเพื่อนผมได้บ้านพักอีกที่หนึ่ง แต่บางครั้งเพื่อนก็มีคนอื่นมานอนบ้าง เช่น รุ่นพี่ เพื่อน รุ่นน้อง แต่โดยส่วนใหญ่ผมอยู่คนเดียว ชั้นล่างนั้นเป็นเสาคอนกรีต มีคนเอาหังไปติด และมีพวกมกลัยแขวน แต่ผมก็ไม่เคยไหว ส่วนใหญ่จะเป็นทหารที่เข้ามาดูแลบ้านเขาจะไหว้กัน (ดีกๆ ผมก็จะไต่ยีนเสียงกุกๆ กักๆ ประจำ แต่ไม่เคยสนใจ ถือว่าต่างคนต่างอยู่อย่างยุ่งกัน (ไปๆ มาๆ ก็กลายมาเป็นบ้านผีสิงไปเสียแล้ว กลับมาเข้าเรื่องต่อดีกว่าครับ)

เมื่อแต่ละคนทำภารกิจของตัวเองเสร็จ เราจะมารวมแถวเคารพธงชาติ เมื่อเคารพธงชาติเสร็จ เราจะมีการอบรมหน้าแถวชี้แจงถ้าพี่ที่เป็น ผบ.หน่วย รองผบ.หน่วยไม่อยู่ ก็จะมีนายทหารมาชี้แจงว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้างในแต่ละวัน เพราะว่ารวมแถวตอนเช้าเป็นเวลาทีทุกคนในหน่วยพร้อมหน้าพร้อมตากันมากที่สุด

เมื่อเลิกแถว ส่วนใหญ่ช่วงเช้าเราก้ไปซ้อมยิงปืนกัน กำลังพลจะมีสองกลุ่มใหญ่ๆ ก็คือ ส่วนโจมตี (assualt team) ซึ่งผมเองนั้นเป็นหัวหน้าส่วนโจมตี อีกกลุ่มหนึ่งก็คือ sniper หรือ ชุดแม่นปืน

(ชุดซ้อมยิง) เพื่อนรุ่นเดียวกันกับผมนั้นจะเป็นหัวหน้าทีม การฝึกยิงปืนก็จะแยกกัน พวก sniper จะไปฝึกตามแนวทางของ sniper มีตั้งแต่ยิงในสนามทราบระยะ จนไปถึงการยิงจาก ฮ.ที่กำลังบิน ส่วนโจมตีบางทีก็เป็นการยิงแห้ง (dry fire คือการซ้อมยิงโดยไม่ใช้กระสุนฝึกการลั่นไก) การยิงปืนในหน่วยในสมัยนั้น ยิงกันจนหุดดับดับใหม่ เพราะเราได้กระสุนมาเยอะจากจีน

ปืนที่ใช้ก็จะเป็นพวกปืนกลมือ อย่าง UZI และ MP-5 และปืนพกก็จะเป็น Browning Hi-power, Beretta 92-F และ HK P-7 ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นปืนขนาด 9 มม. พาราเบลรัม ข้อเสียของกระสุนจีนขนาด 9 มม. พาราฯ นั้นก็คือ เป็นกระสุนที่มีดินสงเยอะ ยิงไปนานๆ ก็ลดอายุการใช้งานของลำกล้องปืนลง

การยิงปืนนั้นเราจะทำการยิง แบบ double-tab คือการลั่นไกสองครั้งต่อกัน ถ้ามีความชำนาญ กลุ่มกระสุนจะเกาะกัน ดีกว่าการใช้ปืนขนาดหนัก อย่าง 11 มม. นัดเดียว เพราะแรงสะท้อนถอยหลังเยอะ ทำให้ควบคุมวิถีกระสุนลำบาก นอกการการยิงแบบ double-tab ถ้าเป็นปืนกลมือ การวาดปืนไปยังที่หมาย จะต้องทำอย่างรวดเร็ว ถ้าเป็นการใช้ MP-5 ตามแนวทางของ SAS เราจะไม่ใช้พานท้าย แต่จะใช้สายสะพายแทน แต่ถ้าเป็นสหรัฐฯ ก็จะใช้พานท้าย

ห้องที่ใช้ทำการฝึกจะเรียกว่า COB ย่อมาจาก Closed Quarter Battle เป็นห้องที่จำลองมาจากอาคาร จะมีห้องเล็กๆ อยู่ข้างในอีกหลายห้อง สมัยที่ผมใช้ฝึกนั้นจะเป็นผนังไม้อัด ตรงกลางมีช่องว่างก็จะใส่ทราย และยางรถยนต์เก่า เพื่อกันกระสุนทะลุออกไปนอกห้อง (ปัจจุบันเราได้งบประมาณใหม่สร้างด้วยคอนกรีต) การฝึกในห้อง COB นั้น

จะเป็นการฝึกที่มุ่งเน้นในเรื่องของ การปฏิบัติงานเป็นทีม เราจะมี การซักซ้อมแก้ปัญหาต่างๆ ภายในอาคาร เมื่อมีความเข้าใจในปัญหา เราจะฝึกโดยใช้กระสุนจริง การฝึกแต่ละครั้ง จะต้องมีคนเดินตาม เพื่อที่จะประเมินผล

นอกจากนี้วินัยในเรื่องของการใช้อาวุธเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการฝึกในแต่ละประเภท เพราะว่า ถ้าเราไม่ระมัดระวังกระสุนอาจจะไปถูกคนที่อยู่ข้างๆ ได้ เพราะว่าเวลาอยู่ใน CQB นั้นเราจะเดินตามกันไปอย่างรวดเร็ว และบางครั้งอาจจะต้องมีการวิ่ง เพราะฉะนั้นถ้าใครทำป็นล้นในหน่วย ก็ถือว่าเป็นที่แย่มากๆ

การฝึกใน CQB นั้นจะเหมือนกับ ภาพยนตร์ เกี่ยวกับหน่วยปฏิบัติการพิเศษหลายๆ เรื่องที่เราได้ชมกันในปัจจุบัน เพราะว่า การสร้างภาพยนตร์มักจะนำผู้ที่ชำนาญแต่ละเรื่องมาช่วย และเป็น ที่ปรึกษา แต่สิ่งที่ไม่เหมือนนั้นก็คือ การยิงในภาพยนตร์เราแทบจะ ไม่เคยเห็นการยิงแบบ double tab เลย ในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะยิงกันแบบอัตโนมัติ

การปฏิบัติใน CQB นั้นแต่ละคนในทีมจะถูกฝึกจนมีความชำนาญ และปฏิบัติไปตามสัญชาตญาณ และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น ทุกคนจะทราบโดยอัตโนมัติว่าเขตความรับผิดชอบในการยิงของตนมีแค่ไหน เมื่อเข้าไปในห้องหรืออาคาร การปฏิบัติงานเป็นทีมนั้น นอกจากจะเน้นในเรื่องวินัยการใช้อาวุธ การรับผิดชอบตามเขตการยิงของตนภายในห้อง การเคลื่อนที่ประกอบการยิงแล้ว สิ่งที่สำคัญไม่แพ้กันก็คือ การปฏิบัติเมื่ออาวุธปืนติดขัด หรือกระสุนหมด

ในชุดโຈมตีของหน่วยต่อต้านการก่อการร้ายสากลนั้น ถ้าเป็นการปฏิบัติในอาคาร เราจะนิยมใช้อาวุธหลักคือ ปืนกลมือ และมีอาวุธสำรองคือปืนพก เมื่ออาวุธหลักคือปืนกลมือ กระสุนหมดหรือติดขัด การปฏิบัติของคนที่อาวุธมีปัญหา ก็จะลดปืนกลมือลง แล้วชักปืนพกออกมายิงเป้าหมายที่ค้างอยู่ในเขตการยิงของตน ร้องว่า

“Stopped!! Cover me!!”

แล้วก็นั่งคุกเข่าลงแก้ปัญหาปืนที่ติดขัดหรือเปลี่ยนซองกระสุนในเวลาเดียวกันคนข้างๆ ก็จะย้ายเขตความรับผิดชอบการยิงมาให้ครอบคลุมคนที่มีปัญหา เมื่อแก้ปัญหาหรือเปลี่ยนซองกระสุนเสร็จก็จะร้องว่า

“Coming up!!”

คนข้างๆ ก็จะเลื่อนเขตการยิงของตนกลับไปเดิมทันที และคนที่ร้องจะลุกขึ้น และจะปฏิบัติต่อไป เมื่อเป้าหมายในห้องถูกกำจัดหรือว่าภายในห้องไม่มีใคร หัวหน้าที่มีก็จะร้องว่า

“Clear!!”

แล้วทั้งทีมก็จะเคลื่อนที่ต่อไป

การเปลี่ยนซองกระสุนนั้นเราจะการฝึกกันจนชำนาญ ถ้าเป็นปืนพก หลายคนที่มีฝึกกันจนมีความชำนาญจะสามารถเปลี่ยนซองกระสุนได้ภายใน 2 - 3 วินาที ถ้าเป็นปืนกลมือก็จะใช้เวลา 3 - 5 วินาที การบรรจุกระสุนเข้าซองกระสุนเราจะฝึกบรรจุได้ในความมืด หรือว่าหลับตา เรื่องเหล่านี้ทุกคนจะต้องปฏิบัติได้โดยสัญชาตญาณ ถ้าใครมัวมะงมมะงาหรา ตัวเองหรือคนอื่นๆ ก็อาจจะต้องเสียชีวิตได้

นอกจากการฝึกใน CQB การฝึกการเข้าสู่อาคารก็เป็นสิ่งที่สำคัญ แนวทางสำหรับชุดโจมตีที่จะเข้าสู่อาคารไปช่วยเหลือตัวประกัน จะมีหลักๆ อยู่ 5 แนวทาง (หลายคนอาจจะเคยเห็นจากภาพยนตร์หรือเกม) ก็คือ

วิธีแรก ในสมัยก่อนนั้นการเข้าสู่อาคารที่ปฏิบัติจะเป็นการใช้ระเบิด C-4 ติดกับโครงไม้ แล้วจุดระเบิดด้วยไฟฟ้า การใช้วิธีนี้มักจะเป็นการเริ่มปฏิบัติการเพราะว่าต้องอาศัยการเตรียมการ โดยส่วนใหญ่ จะปฏิบัติพร้อมกับ sniper ถ้า sniper เห็นเป้าหมาย เช่น ยามรักษาการ เมื่อ sniper ยิง ชุดโจมตีก็จะจุดระเบิด และเข้าสู่อาคาร การเข้าสู่อาคารในลักษณะนี้ ข้อดีคือ การสร้าง Shock action ให้กับผู้ก่อการร้าย ภายในอาคาร ระเบิดที่ใช้มีปริมาณน้อย ทำให้ไม่เกิดสะเก็ด และไม่ทำอันตรายต่อตัวประกันภายในอาคาร และใช้กับประตูไม้ครับ

วิธีที่ 2 นอกจากนี้ยังใช้ฝักแคระเบิด ฝักแคระเบิดนั้นจะเป็นดินระเบิดแรงสูงที่บรรจุไว้ในฉนวนหุ้มคล้ายๆ สายไฟ หรือ สายผ้ามาตามักเป็นห่วงรูได้ ผูกไว้กับเครื่องจุดชนวน ชุดโจมตีที่จะเข้าสู่อาคารก็มีติดตัวกันคนละหลายอัน เพราะเอาไว้เวลา clear อาคาร ซึ่งจะต้องตรวจทุกห้องครับ การใช้ก็คือ นำฝักแคระเบิดใส่ไปในลูกบิด จากนั้นก็จุดชนวนฝักแค ระเบิดก็จะทำงาน ลูกบิดจะหลุดออกไป แล้วชุดโจมตีก็จะเข้าสู่ห้องหรืออาคาร

วิธีที่ 3 ใช้ปืนลูกซองครับ คนที่บุกเบิกทาง จะมีปืนลูกซองตัดล้ากลิ้ง (ไม่ตัดก็ได้ อาจจะให้ลูกทีม 1 คน เป็นคนเปิดเส้นทาง แต่จะไม่นิยมเพราะจะลดพื้นที่การยิงลง) การยิงก็จะยิงที่บ้านพับ แล้วถีบ

ประตูเข้าไป การยิง จะยิงในลักษณะเกือบแนบกับโครงประตูเพื่อลดอันตรายตัวประกันในห้องจากวิถีกระสุน ชูดที่เข้าปฏิบัติการณ์ต้องทราบว่า ประตูในแต่ละพื้นที่มีบานพับกี่อัน 2 หรือ 3 อันแล้วแต่ประเทศ

วิธีที่ 4 เปิดประตูธรรมดาเข้าไปถ้าไม่ได้ล็อคครับ แต่โดยส่วนใหญ่ จะทำการเข้าด้วยการใช้ Flash Blank เข้าไปก่อน แล้วปิดประตู ทำให้ผู้ที่อยู่ในห้อง หรืออาคาร เกิดอาการ shock และ ตาพร่าไปชั่วขณะ แล้วชุดโจมตีก็จะเข้าสู่อาคาร เลือกลงเอาว่าจะยิงใคร

วิธีที่ 5 ใช้อุปกรณ์พิเศษ คล้ายๆ ชูง หรือ ส้อนปอนด์กระแทก หรือตีเข้าที่ประตู ตามที่หลายๆ คนอาจจะเคยเห็นในภาพยนตร์ นอกจากนี้ก็ยังมีเครื่องมือที่ใช้ยิงเจาะผนัง หรือกำแพง กระสุนของอาวุธดังกล่าว ก็จะมีระเบิดอยู่ที่บริเวณหัวกระสุนเมื่อหัวกระสุนกระทบกับผนัง หรือกำแพงก็จะระเบิดออก การออกแบบหัวกระสุนดังกล่าว ก็จะออกแบบให้ทิศทางของระเบิดทำลายเฉพาะบริเวณกำแพง และไม่มีแรงระเบิดออกไปทางด้านหลังของกำแพง เครื่องยิงประเภทนี้ก็มีชื่อว่า Wall-buster

ปัจจุบันเท่าที่เห็นก็ไม่ค่อยมีใครใช้วิธีที่ 1 และ 2 ลักเท่าไร เพราะว่ายุ่งยากต้องเตรียมทำระเบิดกัน ก็มีแต่วิธีที่ 3 - 5 เป็นวิธีที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน

กลับมาเข้าเรื่องกันต่อดีกว่านะครับ หลังจากการฝึกในช่วงเช้าเสร็จ ก็จะพักทานอาหารกลางวันกัน หลังจากนั้นในตอนบ่ายเราจะมาเข้าห้องเรียน เรียนทั้งในเรื่องของยุทธวิธี เรื่องลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ

เมื่อถึงตอนป่ายๆ จะออกกำลังกายรวมกันทั้งกองร้อย แล้วก็แยกย้ายกันเล่นกีฬา

สำหรับในวันศุกร์ตอนเช้าเราจะมีทดสอบ 10 สถานี ซึ่งจะเป็นการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย ของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ที่นำมาจากอิสราเอล การทดสอบ 10 สถานี นั้นใช้เวลา แต่ละสถานีเพียง 30 วินาที เท่านั้น โดยจะเน้นในเรื่องของความคล่องตัวในการเคลื่อนที่ และทดสอบความสามารถของกล้ามเนื้อที่มีความจำเป็น ในการใช้อาวุธประกอบการเคลื่อนที่ เมื่อทำครบ 10 สถานีแล้ว กล้ามเนื้อทุกส่วนแทบจะหมดแรง เรียกกันได้ว่า พอพูดถึง 10 สถานีเราก็แยงกันทุกคน

นอกจาก 10 สถานีในวันศุกร์แล้ว วันสิ้นเดือน เราจะมี การเดินเร่รับประกอบเครื่องสนาม เพื่อทดสอบสมรรถภาพของกำลังพลภายในหน่วย เราจะมาทดสอบกันทุกคน ตั้งแต่ผู้บังคับหน่วยยันนายสิบที่อาวุโสหน่อยที่สุด ระยะทางไม่แน่นอนก็แล้วแต่โอกาส

สิ่งที่ผมเล่ามานั้นจะเป็นวงรอบการปฏิบัติคร่าวๆ แต่เราทำกัน ได้ไม่นาน ก็จะมีการฝึกกับหน่วยรบพิเศษต่างประเทศกันเป็นประจำ หน่วยรบพิเศษ และหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ที่เคยมาฝึกร่วมกับที่กองร้อย ก็มี SAS (อังกฤษ), หน่วยปฏิบัติการพิเศษของอิสราเอล, Green Beret, Delta Force, SASR(ออสเตรเลีย), 75th Ranger และ SEAL Team VI แต่ช่วงที่ผมอยู่ ก็จะมี Green Beret, Delta Force และ SASR นอกจากนี้เราก็ก็นำกำลังพลไปฝึกยังต่างประเทศหลายประเทศ เป็นการแลกเปลี่ยนเหมือนกัน

การฝึกร่วมกับหน่วยปฏิบัติการพิเศษ จากต่างประเทศ ที่แตกต่างกันนั้นถือว่าการพัฒนาขีดความสามารถของกำลังในหน่วย

ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เราได้รับทราบ แนวคิด วิธีการ ยุทธวิธี การปฏิบัติต่างๆ ของหน่วยรบพิเศษ และหน่วยปฏิบัติการพิเศษชั้นนำของโลก

การฝึกกับหน่วยปฏิบัติการพิเศษ/รบพิเศษต่างประเทศในประเทศไทย ก็มีวงรอบทุก 3 - 4 เดือน ระยะเวลาฝึก ประมาณ 1 - 2 เดือนในแต่ละการฝึก ซึ่งเรียกกันได้ว่ากำลังพลหลายระดับนั้นพอจะใช้ภาษาอังกฤษได้ และทางกองร้อยก็จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้อีกด้วย

เรื่องราวที่ทำการฝึกทางด้าน การต่อต้านการก่อการร้ายสากล โดยทั่วไปก็จะเป็นการปฏิบัติใน COB และการปฏิบัติในพื้นที่ต่างๆ เช่น การช่วยเหลือตัวประกันที่ถูกเคลื่อนย้ายโดยรถโดยสาร การช่วยเหลือตัวประกันที่ถูกจับไปไว้ในพื้นที่ป่ารกทึบ การช่วยเหลือตัวประกันที่ถูกจับไว้ในพื้นที่ติดน้ำ การช่วยเหลือตัวประกันบนอาคารสูง การช่วยเหลือตัวประกันที่ในรถไฟขณะวิ่ง

สำหรับผมเองนั้นก็ก็มีโอกาสได้ไปฝึกทางด้าน การต่อต้านการก่อการร้ายที่ประเทศออสเตรเลีย กับหน่วยรบพิเศษ SASR (Special Air Services Regiment) ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ที่ เมือง Perth ใน Camp Bell Barrack หน่วยรบพิเศษ SASR นั้นจะเป็นหน่วยรบพิเศษที่มีหลักนิยม และการปฏิบัติแนวทางเดียวกับ หน่วย SAS ของอังกฤษ เพราะประเทศออสเตรเลียนั้นก็เป็นหนึ่งในกลุ่มเครือจักรภพ

การฝึกที่ออสเตรเลียในส่วนของผม ซึ่งเป็นส่วนโจมตี จะเริ่มฝึกกันตั้งแต่การฝึกทักษะการยิงปืนเฉพาะบุคคล และการยิงเป็นทีม ใน COB สถานที่ฝึกของ SASR นั้น COB ก็เป็นอาคารขนาดใหญ่ 2 ชั้น

ข้างในมีห้องที่สามารถเลื่อนฉากไปมาได้หลายรูปแบบ สามารถใช้กระสุนจริงยิงได้ทุกห้อง ภายใน CQB ก็จะมีกล้องวิดีโอ ทุกมุมเพื่อวิเคราะห์ว่าแต่ละคนนั้นปฏิบัติเป็นอย่างไรใน CQB การปฏิบัติใน CQB เราก็จะใช้ Flash Blank (ระเบิดที่มีแต่แสงและเสียง)

สนามยิงปืนระยะประชิด ที่ออสเตรเลีย

ก่อนเข้าห้องทุกห้อง ก็คิดว่าใครใช้กันบ่อยๆ ก็จะต้องเคยเจออย่างที่ผมเคยเจอก็คือ เราดึงสลักแล้วโยนเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูเพื่อที่จะให้ระเบิดระเบิด แต่เรากะเวลาผิดคิดว่าระเบิดทำงาน พอเปิดเข้าไปก็ระเบิดพอดี ผมเคยเจอหลายครั้งเหมือนกัน หน้ามืดไปเลย เพราะว่าห้องส่วนใหญ่เราจะดับไฟก่อนเข้า พอ Flash Blank ระเบิดก็สว่างวาวเล่นเอาหน้ามืดกันไปพักใหญ่ (ถ้าอยากจะทราบว่าเป็นอย่างไรต้องลองปิดไฟแล้วเอากล้องที่มีแฟลชมากด โดยหันด้านที่แฟลชเข้ามา

ทางหน้าของตนเอง)

ถ้า Flash Blank ของต่างประเทศก็ดีไม่มีสะเก็ด ถ้าเป็น Flash Blank ของไทยล่ะก็ทำด้วยกระดาษหุ้มกันหลายๆ ชั้น จำได้ว่า มีครั้งหนึ่งสะเก็ดที่เป็นกระดาษแข็งกระเด็นมาโดนโคนขาของผม พูด่ง่ายๆ ถ้าสูงอีกนิดอาจจะเป็นหมันไปเลยก็ได้ ขนาดโคนขาผมนี้เป็นรอยซ้ำเป็นจ้ำๆ

เรื่อง Flash Blank นี้ จำได้ว่าผมกับลูกน้องเข้าไปฝึกใน COB ก็เพิ่งประตูเข้าไปห้องข้างปรากฏว่าประตูล๊อคขวาง พอทีมเราจะเข้าห้อง ผมก็บอกให้ลูกน้องโยน Flash Blank เข้าไปปรากฏว่าติดขอบประตู ลูก Flash Blank ก็ค่อยๆ กลิ้งลงมา และก็ระเบิดตรงหน้าเราพอดี ปรากฏว่าทุกคนในทีมหน้ามืดกันไปพักหนึ่ง นอกจาก COB ก็ยังมีแบบจำลองเครื่องบินโบอิง 747 ที่สามารถใช้กระสุนจริงยิงข้างในได้ ก็เข้าไปฝึกกันหลายเที่ยวเพราะว่าเราจะต้องเข้าฝึกบนเครื่องบินจริง

นอกจากเรื่องของการยิงปืนก็ยังมีเรื่องของการฝึกการเข้าสู่อาคาร ไม่ว่าจะเป็นตัวระเบิด หรืออุปกรณ์อื่นๆ เช่น ปืนลูกซอง ซ้อน ฯลฯ ส่วนทาง sniper นั้นจะมีเมืองจำลองขนาดเล็ก เพื่อฝึกการซุ่มยิง และมีการฝึกการซุ่มยิงจากอากาศยานปีกหมุน เมื่อฝึกทุกอย่างระยะเวลาหนึ่งแล้วก็จะฝึกปฏิบัติการร่วม ทั้งในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การเข้าช่วยตัวประกันเร่งด่วน เมื่อผู้ก่อการร้ายเริ่มฆ่าตัวประกัน หรือการเข้าช่วยตัวประกันโดยวางแผนแบบประณีต นอกจากนี้ก็ยังมี การเอาเครื่องบินโดยสารโบอิง 747 ลากออกมาให้ฝึกกันอีกด้วย

การฝึกกับเครื่องบินโดยสารโบอิง 747 เราแบ่งกันออกเป็นหลายทีม ผมเองนั้นเป็นหัวหน้าทีมสีเขียว ผมก็เข้าทางส่วนหัวหรือ

ประตูหน้า ทีมผมรับผิดชอบชั้น First Class และห้องนักบิน โดยใช้บันไดพาด ก็สูงพอสมควรเลยล่ะครับ เมื่อทีมผมเข้าประจำที่ ลูกน้องผมคนหนึ่งเป็นคนเปิดประตูเครื่องบิน โดยผมจะเข้าไปคนแรก ระหว่างที่เรารอฟังคำสั่ง standby เพราะวิทยุอยู่ที่ผม พอผมได้ยินคำสั่ง Go Go Go.... ผมก็ให้สัญญาณลูกน้องเปิดประตู

พอลูกน้องผมเปิดประตูเครื่องบินปรากฏว่าประตูเครื่องบินมากระแทกลูกน้องผม ตกลงไปข้างล่าง ผมได้แต่มองตาม แต่ก็ต้องเข้าไปข้างในเครื่องบิน เพราะประตูเปิดแล้ว ลูกทีมที่เหลือก็ตามเข้ามา พอเรา clear ห้องนักบิน และ ชั้น First Class คำสั่งให้ผมรายงาน ผมก็รายงานไปว่า

“Cockpit and First Class Clear!! one man down”

คำว่า down นั้นหมายความว่าตายในการรายงานภาษาทหาร พวกที่อยู่ท้ายเครื่องก็คงงงกันว่าใครถูกยิง แต่เปล่าหรอกครับ ผมหมายถึงลูกน้องคนที่ตกบันไดต่างหาก เพราะ down จริง เมื่อฝึกเสร็จ ผมลงมาดูลูกน้องปรากฏว่ากระดูกข้อเท้าแตก คิดดูสิครับ ตกเครื่องบิน แถมชุดที่ใส่กันก็ไม่ใช่เบาทั้งเสื้อเกราะ ทั้งปืนกลมือ ปืนพก ก็เลยต้องไปนอนโรงพยาบาลไปหลายวัน ตอนกลับเมืองไทย ยังต้องเข้าฝือก เห็นว่าวิ่งไม่ได้เป็นเดือนๆ เลย

การฝึกนั้นมันอันตรายตลอดเวลา แต่เราก็ยังมีความสนุก อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นวัยหนุ่มที่ไม่มีเรื่องอะไรต้องกังวล อย่างการฝึกกับ Delta Force สมัยนั้น C-Squadron (พูดง่ายๆ ก็คือ กองพันที่ 3 ของ Delta Force) ก็เข้ามาฝึก

ถ่ายจากสถานที่ฝึกปิดลับแห่งหนึ่ง หลังจากฝึกประกอบระเบิดที่ใช้สำหรับ
บุกเบิกเข้าสู่อาคาร (ที่เห็นเทปสีดำสั้นๆ ติดตามขาทางแกว
เอาไว้ยี่ดระเบิดกับกรอบไม้เวลาประกอบระเบิด)

เพ็ญที่หน่วยของผมได้โบกี้รถไฟที่ไม่ใช่แล้ว มา 2 โบกี้
เอาไว้ใช้ฝึก เราเลยขอไปทางการรถไฟ ขอหัวรถจักรมาลากไปฝึก สมมุติ
สถานการณ์ว่า มีการจับตัวประบนรถไฟสายใต้ ซึ่งเราตัดสินใจจะเข้า
ช่วยเหลือตัวประกัน ขณะที่รถไฟกำลังวิ่ง เราก็ตอบใช้ ฮ. บินตามรถไฟ
ที่กำลังวิ่ง แล้วกระโดดตัวเปล่าลงหลังคารถไฟที่กำลังวิ่งกัน คราวนี้
เราตัดสินใจใช้ปืนพกกันเพราะว่า ถ้าใช้ปืนกลมือ อย่าง MP-5 แล้ว
เราจะเหวี่ยงตัวเข้าไปไม่สะดวก ตอนแรกก็พยายามจะเข้าทางหน้าต่าง
กัน แต่ว่าไม่รู้จะเหวี่ยงตัวจากหลังคารถไฟกันอย่างไรวีงพลาด
ละก็อาจจะตัวขาดเป็นท่อนๆ ก็ได้ เราเลยตัดสินใจลงที่รอยต่อระหว่าง
โบกี้ พอแต่ละทีมีกระโดดลงบนหลังคารถไฟ เราก็ตอบแยกย้ายลงไป
ทางหัวและท้ายโบกี้ เมื่อทุกคนเข้าที่เราก็ตอบส่งสัญญาณเข้าพร้อมกัน

เราฝึกกันหลายเที่ยว แต่มันก็ต้องมีการพลาดกันบ้าง มีครั้งหนึ่ง
ที่เหวี่ยงตัวกันพลาด มีลูกน้องผมตกรถไฟคนหนึ่ง ดีว่าไม่เป็นอะไร
แค่ลึงขลุกลงไป ดีไม่ตกลงไปใต้รางรถไฟ ไม่งั้นคงต้องไปฉาบหนัก
กันแทน

นอกจากรถไฟแล้ว เรายังมีการฝึกใช้จักรยานยนต์วิบาก โดย
ขับจักรยานยนต์วิบากขึ้นเนินลงเนิน จักรยานยนต์หนึ่งคันก็จะมี
พลขับและพลยิงซ้อนท้าย ถ้าใครซ้อนท้ายแล้วตอนที่ jump เนิน
ไม่เกร็งขาล่ะก็ รับรองว่าหน้าเขียว

ความจริงนอกเหนือจากการต่อต้านการก่อการร้ายสากลแล้ว
ภารกิจของหน่วยที่ผมอยู่ก็ยังมีชื่อเสียงในเรื่องของการรักษาความ-
ปลอดภัย ขนาดประเทศแถวเอเชียใต้ยังต้องส่งคนมาฝึกกับหน่วยของเรา
หลายรุ่น และหลายครั้งที่หน่วยของผมได้รับการฝึกรักษาความปลอดภัย
บุคคลสำคัญ แต่ก็ไม่มีใครรู้เท่านี้เองครับ...

หลังการรถไฟหลังจากกระโดดลงมาจากรถ